

WALTER
OF HET MYSTERIEUZE ALGORITME
VAN DE HANDELSREIZIGER

roman

Emmanuelle Florquin

Oorspronkelijke titel : « Walter ou l'impossible algorithme du commis voyageur »,

Librinova 2020, ©Emmanuelle Florquin

*Onder **ISBN Frankrijk:***

ISBN ebook : 979-10-262-6473-6

EAN papier : 9791026264743

Vertaling uit het Frans: Luc Florquin/2023

Cover: Luc en Emmanuelle Florquin

« Steeds grotere wegen, om altijd maar verder te reizen, nergens heen »

Romain Gary – 1956, uit « *Les racines du ciel* »

Parijs, september 2010

Aan het einde van deze septembermaand, na een weekend van plezier en vele uitgaven, ga ik mijn arbeidscontract ondertekenen dat van mij opnieuw een handelsreiziger zal maken.

Wel, dat is wat op het punt stond te gebeuren drie maanden geleden.

Ondertussen wordt die bodemloze put in mijn bankrekening steeds dieper gegraven door dat verdomde *revolving credit* door mijn bank ô zo aangeprezen als het Zorgeloze Bestaan...

Nochtans, ik weet dat het geen goed idee is om een banksaldo te checken tijdens een weekend van pleziertjes, vooral in een stad als Parijs, die grote dievegge.

Mijn humeur kapseist naar mijn donkere kant, typerend voor mij bij gebrek aan geld, ik haal dus diep adem.

Mebelline wenkt me om het creditcard-bonnetje te ondertekenen waar het lief sommetje van € 84 staat te blinken voor onze twee theaterplaatsen. Verdomme nog aan toe! En de kassierster achter haar plexiglas lijkt verwonderd van mijn verbijsterde blik, alsof ze mijn gedachten kan lezen, en dat zotte mens lijkt stomverbaasd dat ik naar het immense bedrag op de tickets kijk. Ik krabbel mijn handtekening, wat maakt het nu nog uit, iets méér of iets minder...

Trouwens, ik had Mebelline voorgesteld om Fabrice Luchini te gaan zien in het theater Gaîté-Montparnasse. Een avond met alle burgerlijke codes erop en eraan brengt haar in vervoering, de kletspraat van de zaterdagavond voor de toneelvoorstellingen, iedereen goed gekleed en opgewekt en lustig pratend in de rij. Mij maakt het niet zoveel uit, ik wil gewoon een leuk moment met Mebelline doormaken in afwachting van mijn contract maandagmorgen. Bovendien zie ik mezelf als een man van de oude stijl die

zich zijn liefdesrelaties niet anders kan voorstellen dan ervoor te betalen met een goed restaurant of een toneelvoorstelling, en dat lijkt Mebelline goed te bevallen. Dat belet niet dat ik mijn rugkolom voel verstrakken bij het idee alleen al aan die waanzinnige uitgaven.

–Maar ik begrijp die vier euro extra niet?

Een kerel achter mij in de rij zucht, ik draai me om en hij kijkt me grijnzend aan.

–Excuseer Mijnheer, maar er is nog veel volk in de rij die wacht !

Zaterdagavond met een lege beurs en ik word slechtgezind, als een kleine boekhouder die zijn rekening opmaakt, zonder de redenen van die negatieve balans te begrijpen... Ik probeer me te herpakken door te denken aan het lekkere kontje van Mebelline, de manier waarop ik haar zal uitkleden na deze lange avond. Ze lijkt geërgerd.

–Walter, laten we deze avond niet bederven, denk aan het contract dat je maandag zal tekenen.

–Mijn contract! Praat maar... het debiet van mijn bankrekening zwelt alleen maar op.

Vier maanden terug belde mijn voormalige commerciële directeur, Arnold, mij op op mijn vaste telefoonlijn, die maar heel zelden rinkelt. *“Walter ! Wat ben ik blij om jou aan de lijn te hebben, jouw zus gaf me jouw telefoon en vertelde me dat je in Zuid-Frankrijk vertoeft!”*

Ik rees uit één van die diepe pijnlijke namiddagsiesta's, dat soort wegdrijven van de oever, die mij creativiteit zou moeten bijbrengen om het slijmende familieverhaal te schrijven over een of andere rijke oom die naar Frankrijk emigreerde; een soort van familiebestelling als fantastisch idee van mijn zorgzame ouders om wat geld in mijn laadje te brengen.

Ik was ook de enige van mijn familie in staat om wat grappige speeches te schrijven voor de talrijke familiebijeenkomsten in Vlaanderen. Ik vegeteerde in het zuiden,

aangestrand zoals zovele anderen en zoals menig onder hen was ik blut.

Ik had dus toegestemd, maar elke dag alvorens te beginnen, werd mijn elan geremd door meerdere obstakels met als eerste de manier waarop deze oom fortuin had gemaakt, namelijk door het omzagen van honderden hectaren eikenbomen in het noorden van Frankrijk. Ik probeerde telkens dat gewetensdilemma te omzeilen door mijn tijd door te brengen op de sofa in pijnlijke siesta's, een typisch tijdsverdrijf tijdens de zomers in Zuid-Frankrijk, waar de extreme temperaturen dat soort « uitstel tot de volgende dag » makkelijk toelaten.

In twee seconden nam mijn slaperige zuidfranse stem een Vlaamse opgewonden tonaliteit.

→ *Natuurlijk, Arnold, zoek ik een goeie job !*

Ik was ten einde raad geraakt en de kans deed zich voor om opnieuw te werken.

Hij vertelde me dat Caspar, mijn oude baas, een fabriek van gasverwarmingstoestellen had opgekocht van zijn concurrent, een design-merk dat veel succes kende bij binnenhuisarchitecten, maar de vorige eigenaar was een *pur jus* commerciële kerel die zijn boekhouding wat verwaarloosd had, dus uit financiële noodzaak gedwongen was zijn zaak dringend te verkopen. Caspar had natuurlijk geen moment getwijfeld om dat voor een prikje over te nemen.

Ze waren dus op zoek naar een commerciële man voor de komende herfst om een nieuwe markt op te bouwen; enkel de sector moest nog gedefinieerd worden.

Arnold had direct aan mij gedacht; hij stelde me voor om terug te komen op de Belgische markt, alle kosten betaald, auto van de zaak en alles wat erbij hoort.

–Ah ja, Caspar heeft ook beslist om zijn zaak over te laten aan zijn zoon Joris, herinner je hem nog?

–Joris, zaakvoerder?

Indertijd was Joris een pukkelige kleine kerel met een ontwijkende blik die ik soms opmerkte naast zijn moeder wanneer de vrouw van Caspar een bezoekje aan de fabriek bracht of tijdens één van de bedrijfsfeesten.

–Hij is niet zo sluw en slim als zijn vader en ik denk dat hij het weet van zichzelf, dus dat maakt hem wat lichtgeraakt, zie je wat ik bedoel?

–Caspar heeft me altijd vrij laten werken, ik hoop dat Joris me ook dat vertrouwen zal schenken!?

–Met het zakencijfer dat je realiseerde was het niet nodig om zich om jou te bekommeren!

–En jij?

–Ik bereid mijn afscheid voor, des te mooier voor mij als ik weet dat jij het bent die mij opvolgt!

En Diane? Toen ik de hoorn neerlegde had ik een onaangenaam gevoel dat mijn eerste gedachte naar haar was uitgegaan. Ik was haar vergeten, weggedrongen in mijn verleden en de laatste jaren was ze volledig uit mijn gedachten verdwenen. Maar waarom kwam ze opeens opdagen als een hersenschim in mijn leven?

Tijdens het gesprek met Arnold had ik mijn best gedaan om niet naar haar te vragen; werkte ze nog voor hun? Had ze haar leven weer opgepakt en een nieuwe koers gevaren?

Al heel vlug vergat ik mijn missie als familiechronieker en bereidde me mentaal voor op mijn nieuwe leven als handelsreiziger, dat ik tien jaar voorheen had verlaten.

Eindelijk! Ik stond op het punt om uit dit hol te komen! Het idee om opnieuw te reizen, onderhandelen, overtuigen en opgekleed te zijn in fijne hemden met zijden stropdassen, alles in de beste pakken, maakte me euforisch. Dat was het wat ik nodig had in mijn leven, de vleierij van het welslagen en een mooi pak geld verdienen.

De afspraak met Joris werd vastgelegd op de week nadien, in Nederland; ogenschijnlijk werd ik opgewacht en stond nog bekend als de bonte hond.

Alvorens we de maestro Luchini de Fabels van La Fontaine zien voordragen in het theater gaan we een muntthee drinken met een baklava-gebak *aux pistaches* in een Arabisch theehuis aan de overkant van de straat. Ik palaver met Mebelline over de

enorme honoraria van artiesten als Luchini, of ze teveel of te weinig betaald worden en wat we zouden doen met al dat geld indien... indien... en op dat moment stapt Luchini net het theehuis binnen, groet iedereen, neemt aan de toonbank een klein gebakje (hij lijkt een regelmatige klant te zijn) en kletst wat met de baas.

Mebelline doet haar best om luid genoeg te praten over haar theater, het stuk dat ze aan het repeteren zijn, hier en daar onderbroken door een kokette hoofdbeweging die haar lange haren doet zwaaien. Ze probeert waarschijnlijk zijn aandacht te trekken, het maakt voor mij niet veel uit, wij twee dat is niet echt serieus. Maar de acteur tokkelt op zijn smartphone, we bekijken dit allemaal en luisteren heel intensief om het gesprek te kunnen volgen, maar het lijkt een oninteressant gesprek met vrienden, onderweg naar het theater, die vastzitten in een verkeersopstopping.

Op het moment dat ik ga betalen, draait hij zich naar mij, ik probeer zo normaal mogelijk te doen en hij kijkt me aan met zijn bekende grijns of is het een glimlach?– die waar hij zijn ogen wijdopen zet – doet een beweging om te betalen, alsof hij onze consumpties, die van Walter en Mebelline!, ook zal betalen, (zal hij ons echt op onze thee met baklava trakteren? Wat? Een star uit de toneelwereld die onze thee met gebak zal betalen? Waarom die beweging met zijn bankbiljetten? Zag hij de theatertickets in mijn hand? Mebelline zoekt een openingszin om zich tot de acteur te richten, trekt haar ogen wijd open, net als die rustige theedrinkers aan hun lage tafeltjes die shisha roken op dit uur van de dag, wanneer het zonlicht van september op Parijs neerdaalt dat de stad zo mooi maakt. Wij allemaal samen in een onwaarschijnlijke spanning die in de atmosfeer hangt, die iedereen als met een draad verbindt op dit moment, want deze grote toneelacteur met zijn dierlijke intuïtie, ziet in mij een onredelijke geldverkwister en wil me verlossen met een gebaar van milde vrijgevigheid. Deze seconde, die elke grote actie in het leven voorafgaat, wordt door de baas verknoeid met een nonchalant *'cadeau van de zaak'* en Luchini vouwt zijn bankbiljetten op en glijdt ze netjes terug in zijn broekzak.

Ik ben opgelucht eindelijk te kunnen gaan zitten in het donker, mijn gezicht

ontspannen en mijn ogen sluiten, mijn hoofd te laten rusten, mijn gedachten - altijd dezelfde - komen me terug kwellen.

Mebelline naast mij heeft al een lach op haar gezicht. Zij is ook actrice, amateur, maar binnenkort ook professioneel denkt ze, met heel veel projecten waarnaar ik amper luister. Ik weet dat de lichtzinnigheid in het leven zijn prijs heeft én duur betaald wordt. Heeft zij talent? Ik weet het niet, maar één ding is duidelijk: ze bakt weinig brood. Een acteur als Luchini moet wel een werkbeest zijn. Of hij bouwde zijn professionele relaties en een netwerk zorgvuldig op, en dat ook vergt heel veel energie en moed, iets waartoe Mebelline niet in staat is.

Onbewust, zachtjes, als een boot in de nacht, verlaat mijn geest mijn lichaam, de warme magie van het theater brengt de toeschouwers samen, vebindt hen, en ik zweef terug in de tijd naar afgelopen juni, het moment van mijn zakenlunch op het terras van een chic restaurant bij de rivier in Eersel, Zuid-Nederland, waar het bedrijf nog steeds gevestigd is... (Ah, die vervlogen tijden van een succesvolle carrière).

De tafel was gedekt voor twee personen toen ik iets vroeger dan de geplande afspraak aankwam in het restaurant. Mij op diezelfde plaats bevinden na tien jaar afwezigheid knoopte mijn darmen in een bol door de herinnering aan Diane; hier was het dat we onze eerste lunch namen als geliefden. Dit intieme tussen ons twee, ergens tussen zakendoen en lust, leek me toen het summum van het leven, terwijl we allebei reeds met een leugen leefden. Zonder te spreken over de onbezonnenheid.

Bovendien voelde ik mij des te meer ongemakkelijk omdat ik de reis met slechts tien euro op zak had ondernomen, overtuigd me volledig te laten uitnodigen door mijn toenmalige werkgever.

Ik had ook een gevoel van verwondering over het leven dat je soms een tweede kans gunt, want weldra zou ik me terug aan de andere kant van de slagboom bevinden, in een wereld waarin ik te lang verkommerde.

Behalve zijn kalend hoofd was Joris niet veel veranderd in die laatste tien jaren. Hij was heel vriendelijk, ontspannen, zei me zich heel goed te herinneren alsook mijn opmerkelijke prestaties als vertegenwoordiger van het bedrijf, dat het zijn idee was

geweest om opnieuw contact met me op te nemen, dat hij er vooraf met zijn familie over had gesproken en dat zijn vader Caspar het een uitstekend idee had gevonden. Gesust door het zachte kabbelen van het rivierwater genoot ik van dat moment, een goed glas Californische wijn in de hand, terug over zaken praten, en beetje bij beetje ontspande ik me ook en werd ik rustig. Zo rustig dat ik volledig Arnold, de commerciële directeur, was vergeten die niet aanwezig was die dag. Achteraf gezien was zijn afwezigheid heel verwonderlijk. Aan de telefoon hadden we heel snel onze wederzijdse compliciteit teruggevonden van uit de tijd dat ik een echte *dandy* op de wegen was.

Joris sprak me over België en Luxemburg, “*Ik ken je Walter, ik ben er zeker van dat je ons nogmaals zult verrassen met je resultaten, met de belofte van een eigen agentschap voor je, want je bent een zelfstandige van geest, we moeten je laten werken en een complete markt laten creëren!*”

Een complete markt creëren!... ik had geglimlacht, knikte mijn hoofd vriendschappelijk, die kerel die daar tegenover mij zat, zichzelf voor een man nemend, was alleen maar een verwend kind, een erfgenaam van zijn vader. Hoe kon hij in godsnaam het flauwste idee hebben van wat een markt opbouwen is? Een resultaat?

Hoe dan ook, het einddoel voor mij was mijn arbeidscontract tekenen.

–We praten heel vaak nog met mijn vader over jouw krachttoer, wat je gerealiseerd hebt voor ons bedrijf in die tijd, dat vergeet men niet, Walter! Een echte held! We beschouwen jou als een vriend, Walter, en je mag mij en mijn familie ook als jouw vrienden beschouwen.

–Dat is heel vriendelijk en attentvol, Joris, ik weet echt niet wat te zeggen...

Een vriend van de familie! Aan hoeveel mensen had ik dat niet verteld? Zeker aan Mebelline! Samen lachend uiteraard over deze stommiteit; aan mijn zuster natuurlijk die me nog steeds als een held zag en zich vergenoegde bij het idee dat er nog zovelen mij als een ongelooflijke handelsreiziger zagen. Aan mijn ouders ook, die ik vaak bezocht wanneer ik de Benelux doorraasde in de ene of de andere richting. En mijn moeder knikte dan zwaarmoedig haar hoofd, de wenkbrauwen lichtjes zakkend. Ze kende de stunts van haar zoon, maar ook zijn overmoedig gedrag dat mij in het verleden al heel

wat gekost had en ze raadde me met zachtheid aan deze keer mijn laatste kans niet te verprutsen.

–Maar mag ik je vragen, Walter, wat je de laatste tien jaar hebt uitgespookt?

Ik had geen zin om mijn laatste tien jaar van rondzwerven in Frankrijk te vertellen. Wat zou Joris ervan begrepen hebben als ik hem mijn verloren dromen verteld zou hebben? Had hij al over iets anders gedroomd dan het laatste model Jaguar of een nieuwe luxe-croisière? Hoe hem vertellen dat ik meegespeeld heb in een toneelvoorstelling in een garage? Dat ik gedroomd heb een roman te schrijven over mijn ex-en, en vooral een ervan die me het leven echt verzuurd heeft? Dat ik me in mijn fantasie nog steeds geïnterviewd zie door de sexy Betty Mellaerts (die ondertussen ook een dagje ouder is geworden, vrees ik) om nadien samen onder de lakens te duiken? Of dat ik me ingebeeld heb *dottore* te worden in Kunstgeschiedenis aan de Universiteit van Perugia en een huis te kopen – in godsnaam met welk geld? uit de hemel gevallen? - in de buurt van *Le Cinque Terre*? Dat ik mezelf zelfs beloofd heb – dit zijn de ergste beloftes! - de in nood verkerende walvissen te gaan redden... zonder te vergeten al die TED-conferenties die ik me wereldwijd zag geven in alle talen!

–Ik heb veel geleerd de laatste jaren in Frankrijk, veel rondgereisd, wat goed is om het instinct verder te ontwikkelen, er is niets beter voor het zakendoen! Een goeie commerciële man moet reizen, wat van de wereld zien, zijn ideeën verscherpen.

–Ah ! *Gelukkig zoals God in Frankrijk*, hè?

–Wel, vergis je niet, de Fransen zijn harde mensen, een uitgestrekt land met verschillende culturen en gewoontes van de ene streek naar de andere... Ah, ik heb ook wat huizen opgeknapt en verkocht aan buitenlanders en ik ben zelfs bouwmeester geweest voor sommige restauraties van huizen.

Tijdens het hele gesprek ging maar één ding door mijn hoofd: HOEVEEL? Ik had hun in het verleden zoveel geld doen verdienen, dat ik er geen moment over twijfelde ook maar enige inspanning te hoeven doen om mezelf te verkopen. Meer zelfs, ik beschouwde dat ze mij dit etentje en andere eerbetuigingen simpelweg schuldig waren. Achteraf beschouwd was het ook door mijn bijdrage en inzet dat die boeren welgestelde

zakenleiders waren geworden, zo zeker van hun juiste plaats in de samenleving.

Terwijl ik me juist zo in vertrouwen voelde door al die mooie woorden en beloften, dat overmoedige gevoel van sterk in mijn schoenen staan, viel ik met de deur in huis en stelde hem de enige belangrijke vraag voor mij:

–Wel, Joris, hoeveel wil je mij betalen voor die job?

–Je zal niet ontgoocheld zijn, Walter, geloof me. Als Directeur-Aandehouder kan ik je verzekeren dat onze samenwerking vruchtvol zal zijn. Kom, we gaan even de nieuwe productielijnen bekijken in de fabriek.

We maakten een honderdtal passen tot aan de parking en Joris sprak me eerst over die nieuwe productielijnen en vervolgens over zijn hond Firmin waar hij helemaal gek van was, en over zijn nieuwe functie als Directeur – jazekeer, een belangrijke verantwoordelijkheid, maar die de overhand niet mocht nemen op het welzijn van zijn hond. Ik hield me in om niet te praten over mijn kat en de vogels die ik tijdens de winter voer en die me een pak geld kosten. Tijdens het traject naar de fabriek dacht ik constant aan het enige bankbiljet van tien euro in mijn broekzak.

We kwamen langs die mooie verzorgde huisjes in de woonwijken, verborgen achter een goed aangelegde voortuin, klimplanten en heggetjes, en de discrete indirecte muurverlichting laat je het interieur bewonderen, in de sfeer van de schilderijen van oude Hollandse meesters. Het dorpje Eersel met haar charmante dorpsplein straalde die rustige *art de vivre* uit. Het perfecte evenwicht tussen gezelligheid en geborgenheid, zoals de Hollandse en Vlaamse schilders zo goed hebben kunnen weergeven. Ik die de Hollanders zo vaak bekritiseerde, begon ze plots te bewonderen. Vooral voor de manier waarop ze hun steden en dorpen organiseren, als een spiegel van hun voorliefde voor het rustige kleine, dagdagelijkse leven. Plots had ik zin om in Nederland te wonen: waarom trouwens niet? Niets hield me in Frankrijk. Ja, één van die ronde en rustige Nederlandse vrouwen ontmoeten... dat zou me veranderen met wat ik in het verleden ontmoet had !

Kronkelende paadjes lopen overal door charmante woonwijken die wandelingen en fietstochten aangenaam maken, zonder het gevaar van de auto's... Kleine parkjes hier en

daar, waar robuuste, liefdevolle mama's verhalen uitwisselen over hun kleine kinderen, terwijl ze met veel zorg en liefde hun glimlach laten neerdalen over hun kroost... Wat me dan weer direct minder enthousiast maakte, alleen al het idee om me daarover nog te moeten ontfermen... al die huishoudelijke taken, ik had al genoeg gegeven op dat vlak! Niettemin, in vergelijking met de Franse woon- en levensstijl die volledig verloren is gegaan, platgewalst door de cupiditeit van verkavelaars en bouwpromotoren, een niet te onderschatten pluspunt.

En plots had de telefoon van Joris gerinkeld. Nu herinnerde ik me dat, drie maanden later. Joris was enkele passen opzij gegaan. Ik had hem juist horen antwoorden "*natuurlijk heb ik daarover niet gesproken!*" Nadien was zijn toon nog steeds vrolijk, maar het gesprek ging niet meer over onze zaak. Hij begon te spreken over de koopjes in Parijs bij Ralph Lauren voor het eindejaar en over zijn vakanties die hij plande voor Allerheiligen... Ik verfrommelde nerveus mijn bankbiljet van tien euro in mijn broekzak... Hij zou waarschijnlijk naar het zuiden trekken, de zon tegemoet, misschien een cruise... en alsof zijn stem ons gesprek verliet, zijn lichaam nog nauwelijks aanwezig... Het was een heel onaangenaam gevoel en ik betrapte me erop dat stomme bankbiljet in acht of tien te vouwen... Ik moest kost wat kost met een contract op zak naar huis terugkeren!

In de hall van de fabriek aangekomen zag ik Caspar voorover geleund bij de receptie, lachend met de dames aan de balie, dat beeld was niets veranderd in de tien jaar dat ik hier geen poot meer had binnengezet. *Maar natuurlijk! Natuurlijk ben je nog heel levendig in onze herinneringen, Walter! Je ziet, we zijn nog altijd hier op dezelfde plaats sinds tien jaar!* Daarop gingen we met Caspar en Joris een bezoek brengen aan de productie, ik herkende nog enkele kerels zoals Quentin, trouwe pilaar sinds meer dan dertig jaar, een stevige, robuuste kerel met wie Caspar graag samenwerkte. We haalden wat verhalen op van « die goeie ouwe tijd » en Caspar had nog steeds die lach vol met al zijn tanden, een echt paardengebit. We praatten heel weinig over mijn geval, maar hoe dan ook, hij was nu de baas niet meer.

Wanneer ik het bedrijf verliet, realiseerde ik me Arnold niet gezien te hebben, en als ik vroeg aan Joris waar Arnold was, ontweek hij een duidelijk antwoord, in de stijl van « ik zal hem groeten voor jou, wees maar gerust » ... en hij bedankte me nog, beloofde me dat onze zaak geregeld zou worden in de komende weken en dat hij mijn arbeidscontract zou opsturen. En we namen afscheid als echte collega's, alhoewel ik achteraf besepte dat hij gehaast was om me buiten te zetten, iets wat ik niet aangevoeld had op dat moment.

Integendeel, ik was zeker Joris in mijn zak te hebben, zoals ik het vroeger met zijn vader had gedaan; er is maar één recept: mooie cijfers scoren zodat ik met rust zou worden gelaten! Ik twijfelde geen enkel moment dat Joris me niet zou laten werken op mijn manier, zelfstandig. Hoe dan ook, de job zou de job zijn die ik zo goed kende: de wegen afrijden, klanten maken en verkopen. Ze zouden me een mooie auto bezorgen van de zaak, een basissalaris met bankkaart voor alle uitgaven en een aantrekkelijk commissieloon volgens resultaat.

Ik keerde huiswaarts naar het Zuiden met een goed gevoel, opgelucht, beslist om nog een laatste zomer te genieten van het *dolce farniente*, een zomer van afscheid nemen van mijn vorig leven.

En de zomer was voorbijgegaan zonder nieuws uit Nederland. Geen fenomenaal contract in de brievenbus, geen antwoord op mijn mails, zelfs geen telefoontje van Arnold, wat echt onbegrijpelijk was. Was Joris van gedachten veranderd? Tien keer per dag checkte ik mijn mailbox na.

De Nederlanders hielden hun woord dus niet – eigenlijk niet zo verwonderlijk voor dat soort volk! Geen kwestie meer om me een job aan te bieden! Hoe dat anders verklaren na mijn afspraak met Joris? Geen enkel nieuws meer! De zaak laten verrotten? Dat ik de boodschap op die manier wel zou begrijpen?

Trouwens, over dat contract gesproken, niets was concreet afgesproken... het salaris? Commissieloon? Mijn functie en sector? Niets. Opnieuw kreeg ik angstgevoelens over mijn financiële situatie die echt niet rooskleurig was, het geld gaat

zo snel de deur uit, al die uitgaven en facturen te betalen, bedragen die opzwellen, andere die ik niet begrijp, mijn bankrekening in de rode cijfers, die bankrekening die ik nooit onder controle heb kunnen houden.

En plots, verleden week dan, ontving ik een mail van een kerel uit de Directie, een naam die ik niet kende, een onpersoonlijke en algemene mail die na vijftien maal gelezen te hebben nog steeds vaag was... een uitnodiging tot een informeel contact met de Directie alsook een *voucher* voor twee nachten in een hotel dichtbij de fabriek.

Ik was toch opgelucht, verzekerd zelfs dat ik de job zou hebben, een Nederlander betaalt geen twee overnachtingen voor een kerel die niet zal aangeworven worden!

Drie maanden later dus, het weekend vóór mijn afspraak in Nederland, bevond ik me in de trein naar Parijs om Mebelline te ontmoeten en nog wat geld te verkwisten...op krediet dan...koffies drinken op terrasjes en wat grappen maken over de voorbijgangers...een goed restaurant, twee zelfs...de creditkaart zal wel werken, vooral in het begin van het weekend, al die kleine uitgaven die zonder probleem gedigereerd zullen worden.

En opnieuw die twijfel. Terwijl ik hier in de stoel van het theater zit, met moeite luisterend naar die Fabels van La Fontaine, besef ik dat Joris mijn laatdunkendheid moet aangevoeld hebben. Ik was te ongeremd tijdens dat etentje. Ik had hem uiteraard gefeliciteerd met zijn nieuwe functie als directeur, maar ik had teveel wijn gedronken zonder schaamte, had me uiteindelijk weinig geïnteresseerd getoond voor zijn parcours (het kon me in feite helemaal niet schelen) en ik had niet genoeg empathie getoond voor de belangrijke stap die hij gemaakt had, namelijk de onbenullige stap van « zoon van de baas » tot « baas *himself* », integendeel, ik was geamuseerd door die zelfingenomen houding van hem terwijl ik dacht geluk te hebben om zo een lul van een baas te krijgen. Ik had een meer onderdanige houding moeten aannemen, niet zo nonchalant... minder hard lachen... wat meer vleien, in de mate van het mogelijke. Kortom, ik heb geen dankbaarheid getoond. Hem geen enkel compliment gemaakt.

De stem van de acteur op de scène vibreert zoals duizend bijen, hij toont een immens plezier in het voordragen, ik weet amper waarover hij praat, ik vat er weinig van, voel me een stomme Vlaming, een arrogante kerel die nogmaals een mooie buitenkans heeft laten voorbijgaan.

Waarom was Arnold niet aanwezig deze zomer bij dat etentje? Als commercieel directeur moest hij daar op zijn minst bij zijn. En we waren zo enthousiast bij het idee elkaar terug te zien. Erger nog, van die hele voorbije zomer had ik hem maar één maal gebeld om mijn aankomst in september in Nederland te bevestigen. Hij liet me weten dat ze net een borstkanker gediagnosticeerd hadden bij zijn vrouw Nora en excuseerde zich het gesprek te moeten afbreken, maar dat hij me nadien, iets later, terug zou bellen. En ik had hem zelf ook niet meer teruggebeld om te vragen hoe het met hem of zijn vrouw ging.

In plaats van die relatie te onderhouden zoals een kok zijn gerechten op het vuur niet uit het oog verliest, had ik de strijd al opgegeven...die van kleine berichtjes, korte mailtjes, een telefoontje om de temperatuur op te nemen, even groeten voor heel weinig, voor niets, tonen dat je er bent, dat ik die job als een Messiah verwacht! Ik was zelfs niet in staat geweest om nieuws te vragen over die nieuwe betrekking en nog minder over zijn leven. Ik voelde alleen maar schaamte nu, maar het was te laat om mijn excuses aan te bieden.

Wat voor een ridicuul mens ben ik toch! Zo met mezelf bezig, met die laatste kans om terug aan de bak te komen - na tien jaar *dolce farniente* waarvan het laatste jaar meer een pijnlijke luiardij was - dat ik geen seconde aan Arnold had gedacht.

Plots kijkt de acteur me recht in de ogen met een strenge blik, daar bestaat geen twijfel over, en citeert:

De Krekel en de Mier

De krekel sjirpte dag en nacht, zo lang het zomer was,

Toen na een tijd de vrieswind kwam, hield hij op.

Geen larfje of geen sprietje meer, droef schudde hij zijn kop.

*Wat deed je toen de zon nog straalde
en ik mijn voorraad binnenhaalde?
Toen zong je en nu ben je arm.
Dus dans nu maar, dan krijg je 't warm!*

Ik ben die gepluimde en hongerige krekel waarvoor de zomers nooit meer terug zullen komen! Vonden Caspar en Joris dat ik te oud was geworden? Dachten ze: wat is hij nog waard na tien jaar verdwenen te zijn van de piste?

Nochtans, zeldzaam waren de handelsreizigers die gerealiseerd hadden wat ik voor elkaar had gebracht... méér dan zes miljoen euro zakencijfer, op mijn eentje... Ik vertelde dit aan niemand, trouwens... wie zou me geloofd hebben? Men zou me voor een leugenaar en opschepper genomen hebben. Maar in mijn grote dagen had ik honger als een jonge wolf, met die drang om mijn vrijheid voorgoed af te kopen... *Voilà* mijn credo uit die tijd!

Na de toneelvoorstelling wandelen we in de straten van Parijs.

Mebelline praat me over de bomen die zo lang hun bladeren behouden en nog veel meer, wat ik niet hoor... Ik denk enkel en alleen aan mijn afspraak in Nederland. Daar hangt nu mijn leven van af.

De weerkaatsing van de straatlantaarns op de gouden daken van de *Invalides*, de gouden punt van de *Concorde* obelisk die schittert door de takken van de kastanjabomen voor *Le Petit Palais*... Niets van dat mooie spektakel kan mijn vrees bij de gedachte van mijn negatief banksaldo, die ik ongetwijfeld volgende week zal moeten controleren, verzachten. Ik ben gewoon niet in staat om deze mooie minuten te appreciëren.

We wandelen over de *Pont Alexander III* de Seine over in de richting van Higuma, ons geliefkoosde Japanse restaurant, om enkele gyoza's te eten aan de toonbank, de Japanse koks horen schreeuwen terwijl ze hun immense woks heen-en weer schudden boven de dansende vlammen van de fornuizen, onze gezichten verbergend achter de

damp en stoom, en maar hopen dat mijn bankkaart niet geblokkeerd zal worden als ik ga betalen!

De volgende dag, de zondag, heeft altijd een melancholieke nasmaak in Parijs. Ideaal om de expositie « *La Mélancolie dans l'Occident* » te bezoeken in *Le Grand Palais*. Ontegensprekelijk een prachtige tentoonstelling, maar ik slaagde er maar niet in om mijn pijnlijke bankrekening uit mijn hoofd te zetten, met die beginsaldo's van de maand die méér en méér op eindemaand saldo's gaan lijken.

En ontegensprekelijk heeft die tentoonstelling *La Mélancolie dans l'Occident* me goed gedaan.

Ik stond daar met mezelf geconfronteerd voor die immense schilderdoeken die de Hel en de Duivel voorstelden, Saturnus en de zeven hoofdzonden, helemaal omringd door honderden melancholiekers die zich ook een plaatsje zochten in die hele zwaarmoedige cosmos, om zichzelf te situeren... en ik die met een schuldgevoel daar stond te denken aan de prachtige posities en erotische standjes die ik de voorbije nacht met mijn geliefde had beleefd, gevaarlijk en pijnlijk soms voor mijn harde roede, een echte Parijse liefdesnacht!

Een twintigtal eeuwen doorlopen in een paar zalen kalmeerde me op slag. Liet me beseffen dat alles heel snel kan gaan. Dat een moeilijke financiële situatie in die hele kosmos niet veel betekent, dat er weinig reden was om angstig te zijn. Na drie uur rondslenteren in het museum met een verschrikkelijke rugpijn als geschenk - niets is erger dan ter plaatse trappelen voor een breuklijder als mezelf - bevond ik me samen met Mebelline op de trappen van *Le Grand Palais* met een goed gevoel van grote eetlust en mijn schuldgevoel van gulzige sex helemaal weggewist.

En vermits ik nu zeker was de volgende dag mijn arbeidscontract te ondertekenen, schonk ik haar een paar prachtige oorbellen.

Een afgedwongen contract

–Allez! Eindelijk vinden we een moment om elkaar te spreken... niet lang want ik heb een andere afspraak. Neem plaats. Wanneer ben je aangekomen?

Ik zit nauwelijks op mijn stoel en hij tokkelt al op zijn smartphone, kijkt af en toe op naar zijn deur die op de gang uitgeeft, om te zien wie voor zijn bureel langskomt... ik lijk hem weinig te interesseren.

–Gisteren, op het einde van de dag, wat me ruimschoots de tijd liet om wat in de fabriek rond te wandelen en enkele oude collega's te ontmoeten...

–Ah ja?

–Ik heb mijn tijd niet verloren vanmorgen, de reflex van een commerciële man om even oude collega's te gaan groeten!

–Welke?

–De dames aan de receptie...

–Ah zo? Ik had je eerder moeten ontvangen...

–Maakt niet uit...

–Sorry, maar de ene werkmeeting na de andere en de dag is zo voorbijgevlogen...

–Ik heb ook een kijkje genomen in de productie...

–Werkelijk? Jij wandelt zo maar rond in de fabriek?

–Ik ben zo blij om hier terug te komen! Weet je, ik heb hier een groot gedeelte van mijn jeugd doorgebracht... Ah! We zijn er allemaal niet jonger op geworden! Enfin, een manier van spreken uiteraard, want dat wil in werkelijkheid niet veel zeggen. We hebben de leeftijd die we willen hebben, niet waar?

Hij antwoordt niet, kijkt me ellenlang aan, ik die zulke stiltes in het gesprek vervelend

vind, aan wie doet die kerel me denken? Is het dan zo erg om een allusie over mijn leeftijd te maken?

–En welke leeftijd wil jij hebben, Walter?

–De leeftijd die jij wil, als ik maar naar buiten ga met een goed contract op zak! Ha ha ha...

–Heel juist, Walter, we moeten ernstig praten... Ik zal heel open met jou zijn. Joris heeft je waarschijnlijk ingelicht dat ik ook nieuw ben hier, amper twee weken in mijn functie.

–Ik ben hier helemaal niet van op de hoogte, ik heb Joris niet meer gehoord of gezien sinds de afgelopen maand juni.

(Het plan was om samen te lunchen in mijn hotel en mijn twee texto's zijn zonder antwoord gebleven, wat ik nu begon te snappen).

–Ah, Joris, hij zoekt nog zijn plaats in de nieuwe structuur...

–Nochtans, deze zomer had hij mij gezegd ons gesprek aanmoedigend en positief gevonden te hebben.

–Dat kan best zijn, ik trek het idee van Joris niet helemaal in twijfel, maar er bestaan de mooie beloftes en de realiteit op de markt, niet waar?

–Arnold had me gesproken over de Belgische markt voor dat nieuwe product en merk...klopt dat?

–Als ik jou zeg dat alles snel evolueert... Arnold maakt geen deel meer uit van het bedrijf... Ik heb zijn plaats ingenomen als commercieel directeur.

Quentin had me inderdaad ingelicht dat Arnold het bedrijf verlaten had en was vervangen sinds twee weken door een zekere Richard Demeester. Quentin had zijn wenkbrauwen opgetrokken en knikte met zijn hoofd zonder een woord uit te spreken uiteraard. En nu zat die man rechtover mij en ik begreep beter de grimas van Quentin.

–Jawel, enfin nee, ik wist het niet, want ik had eerst met Arnold contact en nadien met Caspar... enkele maanden geleden, nog voor de zomer.

–Ja, de voormalige baas en de voormalige commerciële directeur.

–Ik weet dat Caspar de fakkel doorgeeft aan Joris, maar ik wist niets wat Arnold betreft. Enfin, ik dacht dat Arnold binnen een jaartje de zaak zou verlaten om te genieten van een welverdiend pensioen... iets in die zin...

–Arnold heeft dat zo aan jou gezegd? Deze zomer?

–Ik dacht het wel...

–Dat hij binnen een jaar zou vertrekken?

–Ja, zoiets...

–Heeft hij jou iets beloofd?

–Jazeker, de job waarvoor ik hier vandaag ben...

–Maar niets anders?

–Ik denk van nee...

–Arnold had zin om van het leven te genieten. Voor de tijd die hem nog overblijft...arme oude man. Hij heeft gelijk. Dat is ook de reden waarom ik jou ontvang, Walter, er zijn dingen beloofd en gezegd en ik respecteer dat en ben hier ook blij om. Maar ondertussen verschuiven de lijnen een beetje, het kader fluctueert, ons bedrijf ondergaat een mutatie en zoekt nog zijn kinderen in de kasten...

De tijd die hem nog overblijft? Wat kletst die lul uit zijn nek? Ik vond geen ander woord om hem te benoemen. Maar ik durf ook niet te vragen wat er met Arnold aan de gang is en blijf geconcentreerd op mijn zaak.

–Ik zag daarnet Caspar aan de receptie.

–Ah, Caspar! Altijd aan het lachen in de gangen of de hall! Ik vraag me nog af hoe Joris er in geslaagd is om hem opzij te zetten... Maar laat ons even praten over die functie dat men jou beloofd zou hebben, die misschien niet helemaal overeenstemt met het profiel dat je hebt...Welke functie had je voordien al?

–Ik was commercieel agent, zelfstandig, voor de Belgische, Luxemburgse markt en Noord-Frankrijk.

–Juist! Dat zijn functies uit vroegere tijden!